

תשורה

משמחת הנישואין
של
מנחם מענדל וגנעשא שיחיו
חייקין

ג' שבט תשפ"ג
שנת הקהל

תשורה

משמחת הנישואין

של

מנחם מענדל וגנעשא שיחיו

חייקין

ג' שבט תשפ"ג

שנת הקהל

עימוד ועיצוב:

Berelc770@gmail.com

פּתח דבר

בעזה"ת.

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן הרה"ת מנחם מענדל שי' עם ב"ג הכלה מ' גנעשא תי', ביום רביעי, ג' שבט תשפ"ג – שנת הקהל.

על יסוד הנהגת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע בעת החתונה של כ"ק אדמו"ר והרבנית הצדקנית נ"ע הננו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה המוסגרת בזה.

רוב החומר המתפרסם כאן הוא בפרסום ראשון.

ויהי רצון, שיבנו בית נאמן בישראל, בנין עדי עד, שיחיש וימהר בנין הבית השלישי הנצחי, ומהרה ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה". ונזכה זיך זעהן מיטן רבי'ן דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו.

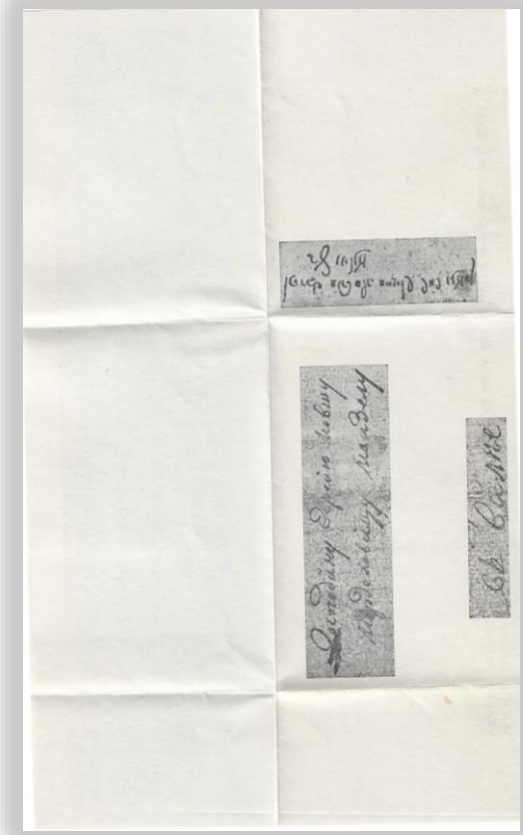
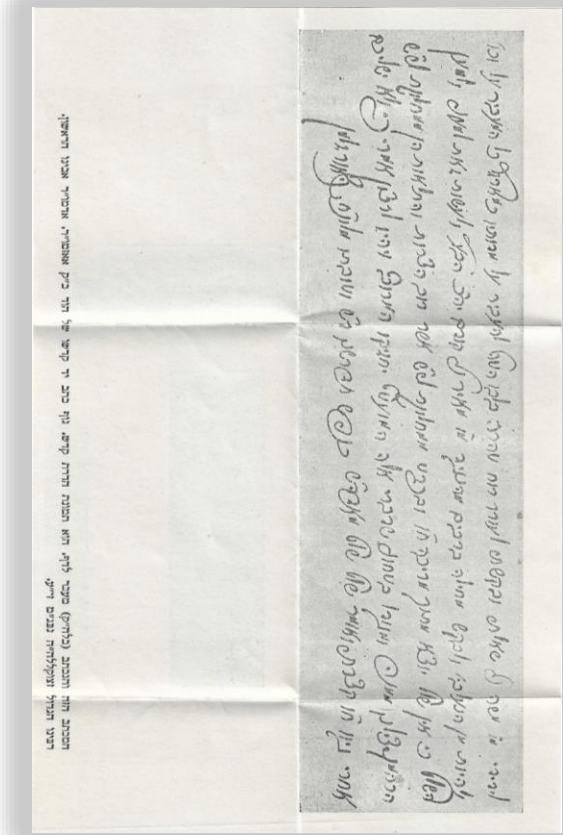
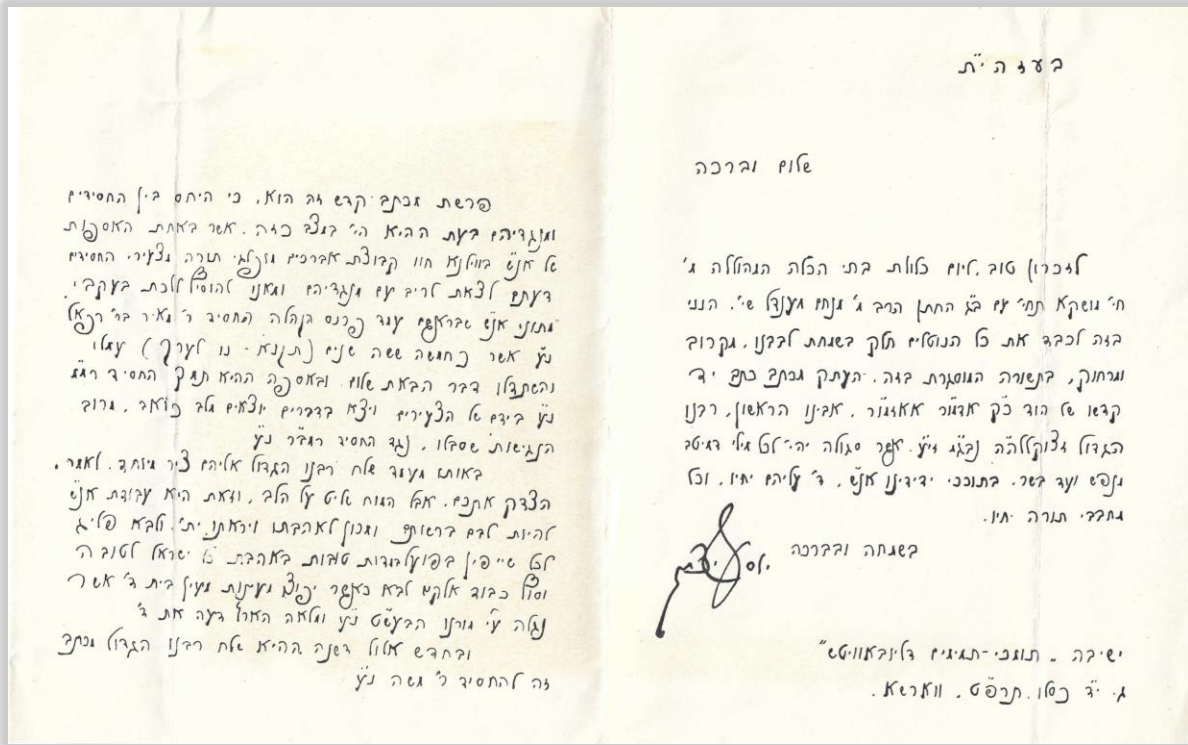
משפחת שפירא

לאס אנג'לעס, קאליפורניא

משפחת חייקין

טאראנטא, קאנאדא

התשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר

ענינא דיומא

בקשר לתאריך החתונה - ג' שבט - מספר סב הכלה הרב נחמן שי' שפירא:

"בהתאם להוראת הרבי שליט"א בש"פ תזריע-מצורע תשנ"א על לימוד עניני גאולה ומשיח "בלקוטי שיחות של נשיא דורנו" - הוצאנו אז, באותו שבוע את החוברת הראשונה של "לקוטי שיחות גאומ"ש".

שבוע לאחר מכן, ערכנו חוברת שניה כזו, כשבהכנתה השתדלנו לבחור וללקט מתוך השיחות את העניינים והנושאים הקלים יותר (מהכרכים הראשונים של לקו"ש וכדו') זאת בהתאם להוראת הרבי שליט"א שהדגיש כי לימוד זה שייך לאנשים נשים וטף - תכננו להוציא חוברת שתתאים לרמתם. בשלהי חודש אייר הכנסנו לרבי את החומר לחוברת, אבל משום מה, באופן יוצא מהכלל - לא זכינו לשום מענה ותגובה... כך חלפו כמה חודשים מאז, כשבינתיים אנחנו כבר 'שכחנו' מכל העניין, היות שבאותם ימים היה ידוע כי מה שהרבי לא מוציא מיד - אין סיכוי שיצא... והנה, כעבור למעלה מחצי שנה, בבוקרו של יום ג' שבט מתקשר אליי המזכיר הרב גרונו ומודיע לי שהרבי הוציא את הקונטרס להדפסה, בצירוף פתק "מהיר" בו מבקש הרבי "להוסיף עוד מכהנ"ל דשנה זו".

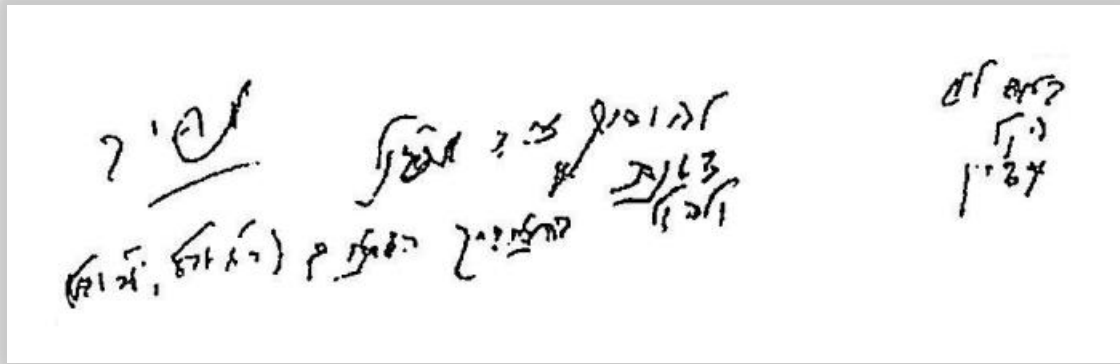
ממענה מופלא זה, בו ביקש הרבי להוסיף על השיחות שבחוברת (שלוקטו רק מסדרת ה'לקוטי שיחות') את השיחות של "שנה זו" - מבהירה ומדגישה לנו את החשיבות וההכרח בלימוד שיחות ה'דבר מלכות' משנות ה'תנש"א-ב - השיחות בהם ביאר לנו הרבי את עניינה של התקופה החדשה והמיוחדת בה אנו נמצאים.

מכך למדים אנו כי אין להסתפק בלימוד ה"כללי" ברמב"ם, מדרשים, חסידות ואפילו תורתו של הרבי שליט"א בעניני משיח וגאולה, הרבי מגלה לנו כי העיקר בלימוד זה הוא כדי "לחיות עם הזמן דימות המשיח" - שזאת ניתן לעשות רק על ידי הלימוד של השיחות) משנים אלו, השיחות המביאות עמם את "בשורת הגאולה" ומכניסות אותנו לחיים של זמן התגלות משיח".

באותו יום, אחרי תפילת מנחה, באופן מיוחד (ולא אחרי מעריב - בזמן הרגיל של השיחות נשא הרבי שיחה בה דיבר בכאב על החיסרון בדיבורו של נשיא הדור וסיפר על הרופא ששאל את הרבי הריי"צ "כיצד ייתכן שהוא לא יכול למלא את שליחותו בדיבור?" בספרו זאת, נחנק קולו הק' של הרבי בבכי...

היו אז "מוראדיק'ע אותיות" ומילים שלא נשמעו מעולם.

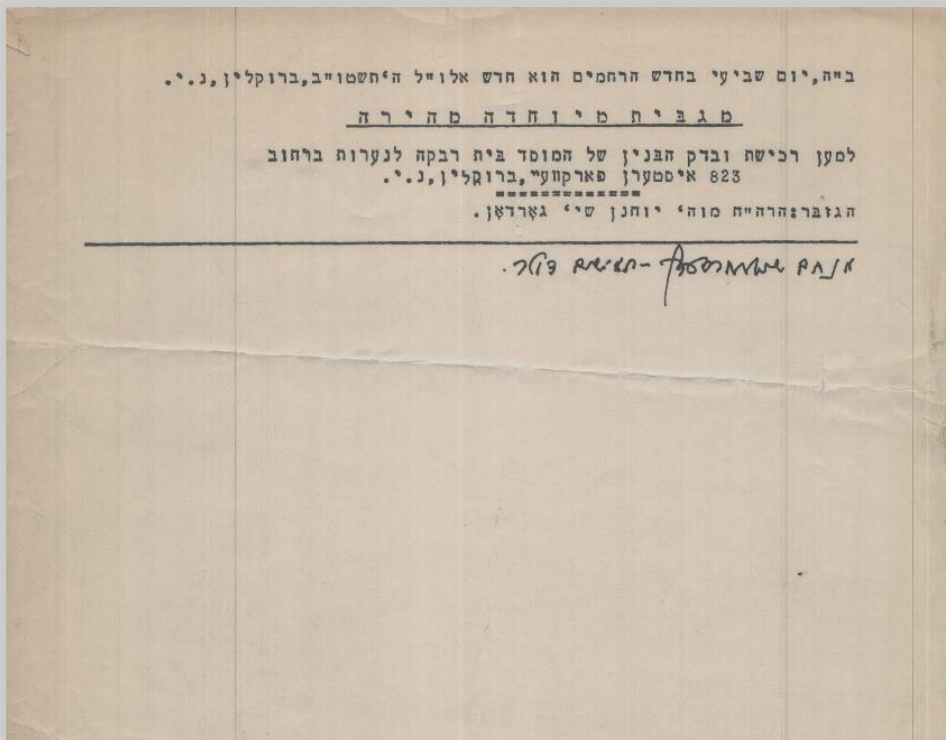
הרבי התבטא שזו העבודה שלנו להשלים את הדיבור של נשיא הדור על ידי לימוד בתורתו. ראינו אז השגחה פרטית מופלאה בכך שבאותו יום הוציא הרבי להדפסה את החוברת של "לקוטי שיחות גאומ"ש" כשלאחר חודש וחצי התבהרו הדברים יותר במאורע של כ"ז אדר...

מהיר
באם לא הול עדיין
להוסיף עוד מכהנ"ל דשנה זו
ולהול בתאריך המתאים (ר"ח שבט, יו"ד שבט)

שער מענות וכת"י קודש

א

יום שביעי בחודש
הרחמים הוא
חודש אלול
ה'תשטו"ב,
ברוקלין, נ.י.

מגבית מיוחדת
מהירה

למען רכישת ובדק
הבנין של המוסד
בית רבקה לנערות
ברחוב 823
איסטרן
פארקוועיי,
ברוקלין, נ.י.

הגזבר: מוה' יוחנן
שי' גארדאן.

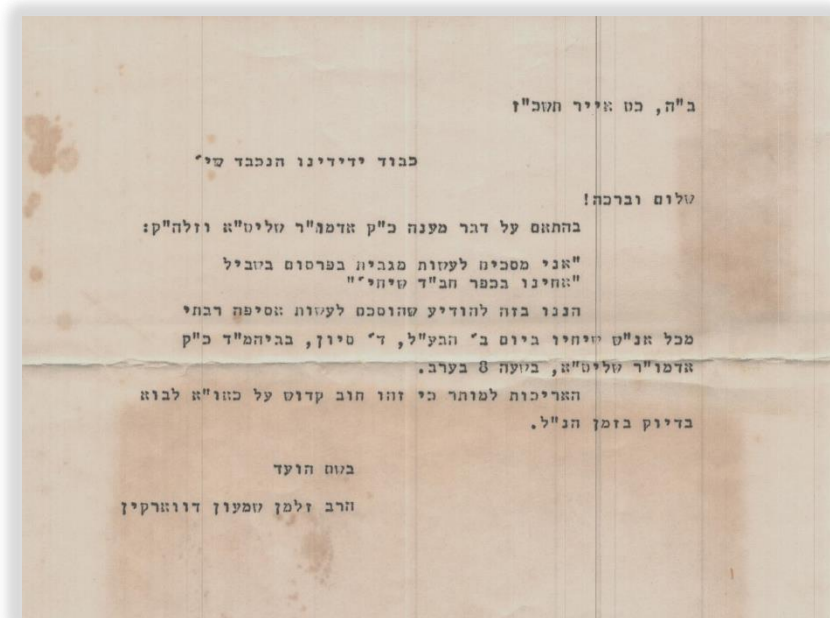
מנחם שניאורסאהן - חמישים דולר.

ב

לעת עתה ישכור דירה באחת השכונות שמזכיר.
וע"י כספו - ישתדל למצוא שותפות מתאימה וכיוצא בו.
אזכירם על הציון.

לעת עתה: מענה לאי ששאל איפה לשכור דירה

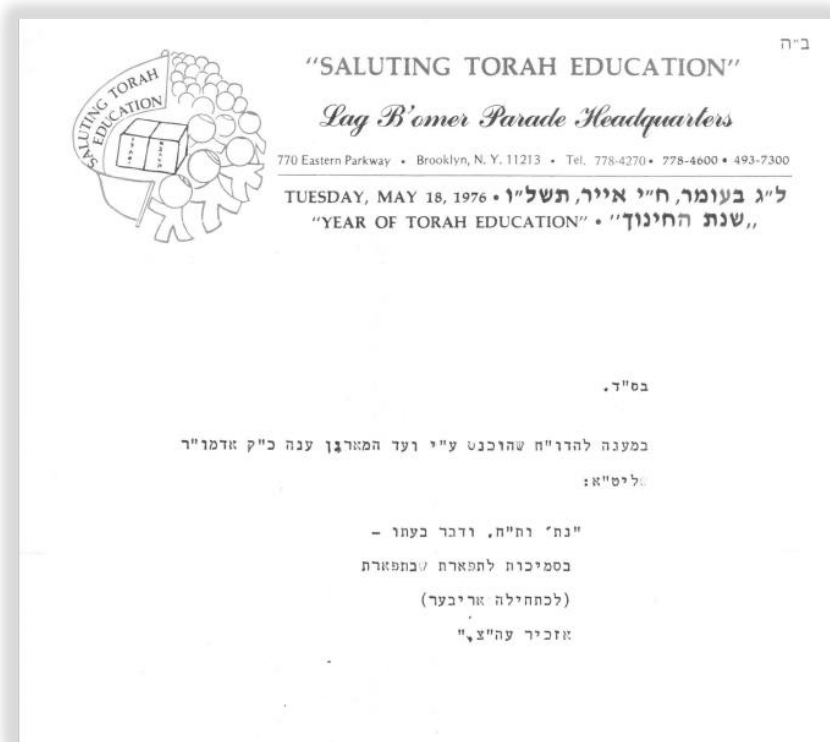
ג

[אייר תשכ"ז]

אני מסכים לעשות מגבית
בפרסום בשביל אחינו
בכפר חב"ד שיחי'

ד

[אייר תשל"ו]

נדפס בליקוט מענות קודש
תשל"ו מענה קכה עם
שינויים קלים)
נת' ות"ח. ודבר בעתו -
בסמיכות לתפארת
שבתפארת
(לכתחילה אריבער)
אזכיר עה"צ.

ה

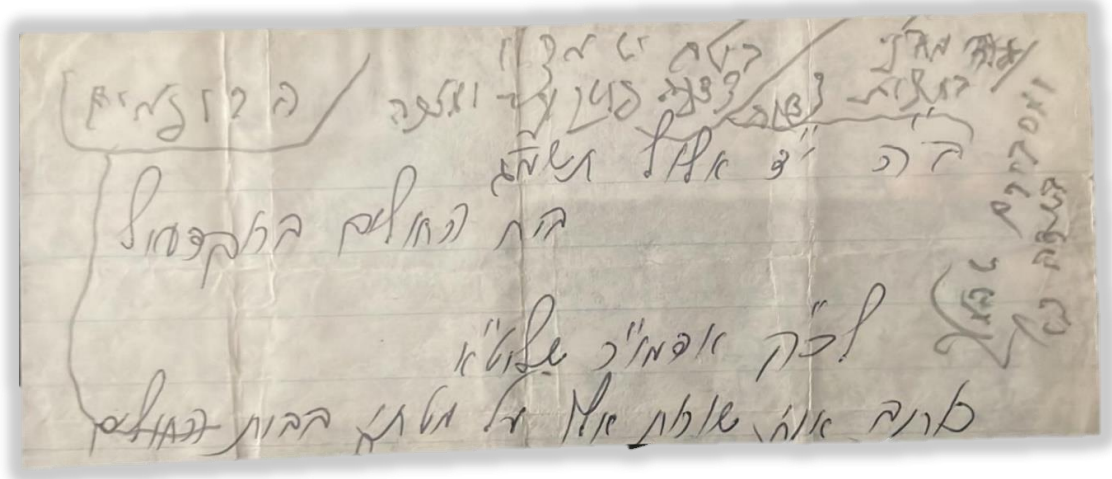
בי"ה י"ד אלול תשמ"ג

בית החולים ב[...]

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

כותב אני שורות אלו על מטתי בבית החולים הרופאים

בטח יש אצלו צדקה פושקע - ומזכה עוד מבנ"י במצות צדקה ומסבירם
שהמלך בשדה כו'

ו

[אחר ש"פ בחוקותי, תשכ"ח]

ב"ה. שאלות בהשיחות דפירש"י ד"ה וזכרתי את בריתי יעקב.
 א. נחבאר בהשיחה, הטעם על מה שצ"ל זכירת הברית - אף שיכבר כחוב לעיל מיני
 "ואז ירצו את עונם" - כי מכיון ירצו העונות הוא "ביסוריהם", ולא ע"י החשובה,
 אי"ז מספיק אריינצוויטעלן את בנ"י במעמד ומצב חישי, להוליך אותם לארץ טובה ורחבה.
 כי מכיון שבהם לא נעשה שינוי והתחדשות, אין סיבה (אף שנתכפרו עונותיהם)
 להשינוי והחידוש שיצאו מהגלות לארץ ישראל. וזהו מה שאומר הקב"ה וזכרתי את
 בריתי גו', שיגאל אותם לא מצד עבודתם בק מצד שיזכור הברית שכרת עם האבות להם
 את הארץ לרועם, וועלכע קינדער זיי זאלן נאר ניט זיין.

אלא שמ"מ קשה: הרי אכתי צריך שיהי' איזה דבר שיזכיר כביכול להקב"ה את
 הברית [וכמו שמצינו (שמות ב, כג-ד) אשר ע"י ש"ו וחעל שועתם אל האלקים], עי"ז דוקא
 "וישמע גו' ויזכור גו' את בריתו גו'", על זה מפרש רש"י שיעקב נטל ערבון מאל"י,
 ועי"ז, יעשה כבר אל"י את כל הענינים להיזכר להקב"ה את בריתו (דוגמת
 יהודא, שמצד זה ש"ערב את הנער", דיבר עם המלך עצמו (היינו עם יוסף שהי' חשוב
 בעיניו כמלך)) און גערעדט הוצפה דיק, מצד זה שערב כו'.

שאלה: א) מקטע הראשון שבהשיחה משמע אשר בסיבת ה"גלות" - ב' ענינים: (1)
 עונש על חטאים, כמ"ש בהפסוקים שנתוכחה. וכ"ה גם באבות: גלות בא לעולם על ע"ז
 וכו'. (2) לאחרי שגלו כבר (מפני חטאינו), א"א שתיי' הגאולה [שהיא מציאות חדשה
 לגבי מצב הגלות], רק מצד זכירת ברית אבות, וזכירה זו הווא ע"י אל"י.

אם נכון. כי
 (א) בנוגע לגלות בבל כתיב "אז תרצו הארץ גו' כל ימי השמה גו'", ומשמע
 ללא צורך בנתינת צדקה או תשלום (ע"פ חז"ל) וזהו שיהי' חזרו לארצם מצד גלות
 לכאורה, שבמלאה שבעים שנה, גם בלי חטובה או זכירת זכות אבות, חזרו לארצם מצד גלות
 זה אשר "והרצת (כבר) את שבתותי" (ע"פ חז"ל) וזהו שיהי' חזרו לארצם מצד גלות.
 (ב) בהשיחה נחבאר, שד' הענינים שבמס' אבות (ע"ז ג"ע ש"ד ושמיטת הארץ) צריכים

הח כנגד ד' הענינים שבפסוק. ולכאורה, הרי במשנה שם מדובר בענין הראשון שבסיבת
 הגלות - עונש על חטאים, (וכפרת חטאים אלו אצ הווא ע"י היסורים), וענין ברית אבות
 אינו בא לכפר על החטאים כ"א בכדי לפעול את החידוש והשינוי מגלות לגאולה?

בשם ה' אלהי ישראל
 אברהם אבינו
 יצחק אבינו
 יעקב אבינו
 ויהי עמו
 ויהי עמו
 ויהי עמו

ב"ה. שאלות בהשיחה דפירש"י ד"ה וזכרתי את ברית יעקב

א. נתבאר בהשיחה, הטעם על מה שצ"ל זכירת הברית - אף שכבר כתוב לעיל מיני 'ואז ירצו את עונם' - כי מכיון שריצוי העונות הוא "ביסוריהם", ולא ע"י התשובה, אי"ז מספיק אריינצושטעלן את בני" את בני" במעמד ומצב חדש, להוליק אותם לארץ טובה ורחבה. כי מכיון שבהם לא נעשה שינוי והתחדשות, אין סיבה (אף שנתכפרו עונותיהם) להשינוי והחידוש שיצאו מהגלות לארץ ישראל (ראה אוה"ח כו, מב - בזה הפסוק!). וזהו מה שאומר הקב"ה וזכרתי את בריתי גו', שיגאל אותם לא מצד עבודתם דק מצד שיזכור הברית שכרת עם האבות לתת את הארץ לזרעם, וועלכע קינדער זיי זאלן ניט זיין.

אלא שמ"מ קשה: הרי אכתי צריך שיהי' איזה דבר שיזכיר כביכול להקב"ה את הברית [וכמו שמצינו (שמות ב, כג-ד) אשר ע"י ש"ותעל שועתם אל האלקים", עי"ז דוקא "וישמע גו' ויזכור גו' את בריתו גו'], על זה מפרש רש"י שיעקב נטל ערבון מאלי', ועי"ז, יעשה כבר אלי' את כל הענינים (היינו שיגרמו אשר להקב"ה שיזכיר את בריתו [תחלה הי' כתוב "היינו שיזכיר להקב"ה", ושינה הסדר כנ"ל]). דוגמת יהודא, שמצד זה ש"ערב את הנער" להביאו לאביו, דיבר עם המלך עצמו (היינו עם יוסף שכמוך כפרעה שהי' חשוב בעיניו כמלך? כפרש"י שם) און גערעדט חוצפה'דיק, מצד זה שערב כו".

שאלה: א) מקטע הראשון שבהשיחה משמע אשר בסיבת ה"גלות" - ב' ענינים: (1) עונש על חטאים, כמ"ש בהפסוקים שבתוכחה. וכ"ה גם במס' אבות: גלות בא לעולם על ע"ז וכו'. (2) לאחרי שגלו כבר (מפני חטאינו), א"א - באם אין שינוי בהם - שתהי' הגאולה [שהיא מציאות חדשה לגבי מצב הגלות], רק מצד זכירת ברית אבות, וזכירה זו תבוא ע"י אלי'.

אם נכון. כי

(א) בנוגע לגלות בבל כתיב "אז תרצה הארץ גו' כל ימי השמה", ומשמע לכאורה אבל דעתי' דקרא מפורשת להיפך (כו, מג) ותרץ את שבתותי' (שבא ביחד ותיכף לוזכרתי גו') דמוכח דתרווייהו צריכא, שבמלאת שבעים שנה, גם בלי תשובה או זכירת זכות אבות, חזרו לארצם מצד זה אשר "והרצת (כבר) את שבתותי'?" אפילו לשיטתי' - שאני בבל דנגזר מלכתחלה ע"ש (רש"י כו, לה).

(ב) בהשיחה נתבאר, שד' הענינים שבמס' אבות (ע"ז ג"ע ש"ד ושמיטת הארץ) הם כנגד ד' הענינים שבפסוק. ולכאורה, הרי במשנה שם מדובר בענין הראשון שבסיבת הגלות - עונש על חטאים, (וכפרת חטאים אלו הוא ע"י היסורים), וענין ברית אבות אינו בא לכפר על החטאים כ"א בכדי לפעול את החידוש והשינוי מד' סוגי גלות שבא על ד' חטאים (שמובן שאינו דומה - דעון שמיטה או דע"ז כו') לגאולה?

- ב -

המס"נ
המס"נ
המס"נ

(ב) מהו הכוונה במ"ש רש"י "ואם אינו כדאי". דלכאורה, ענין "אקנו כדאי" הוא בנוגע הזכות של יעקב ויצחק (ולמס"נ"ת בהשיחה, שביעקב לא מצינו ענין המס"נ, וגם ביצחק, המס"נ שלו היחה מצד אברהם כו'), ולכאורה, הרי והמדובר כאן הוא בענין זכירת הברית דיעקב ויצחק (ולא בענין הזכות שלהם), וא"כ, שרת הקב"ה בריח עם יעקב ויצחק שיתן לזרעם את הארץ (וכמו שנאמר בהשיחה: אלא וועלכע קינדער זיי זאלן נאר ניט זיין), הרי כשישראל נמצאים במצב כזה שזכותם של יעקב ויצחק אינו כדאי להם, צריך הוא לקיים את בריתו עמו (הוא) אברהם-אליהו (אברהם). אחדים רצו לפרש, שכשיראל נמצאים בשפל המצב באופן שזכותן של יעקב ויצחק אינו כדאי להם, אז אין הקב"ה נזכר כביכול על הברית שכת עמהם. כי אין להם שייכות להברית. (משא"כ בריחו של אברהם, מכיון שמצד המס"נ שלו כדאי זכותו עבור כל ישראל, גם אצאג עבור אלו שנמצאים בשפל המצב ביותר, במילא, גם הברית שכת עם אברהם, שייך הוא לכל ישראל). ואף שזכירת הברית תהי' לא מצד עבודתם של בני"י (גם לא עבודה באופן ד"וחעל שועתם" - א קרעכטש) ורק אלי' יזכיר את הברית, מ"מ, צריך שיהי' לבנ"י אמצא איזו שייכות להברית. אלא ששייכות זו אינה דבר שיזכיר את הברית (כי אי"ז ענין של עבודה כלל, וגם לא באופן ד"קרעכץ", ורק שייכות בעלמא), מילכן, גם כשהם במצב כזה שמספיק להם ברית דיעקב, צריך לאלי' אשר הוא דוקא יזכיר את הברית.

אם נכון? וגם אם נכון, חסר ביאור מהו ב' ענינים אלו: השייכות דישראל והזכרת אלי'?

(ג) בעת החזרה נסתפקו בכוונת פירש"י "נטל כו" ערבון שיבוא ויבשר גאולה בניו". אם פירוש "שיבוא ויבשר כו" הוא הזכרת הקב"ה / לראי עס ליבט גבט אבי / דעם ודאבט "ויבשר". או שכונת "ויבשר" הוא - כפשוטו, יבשר לישראל. והשייכות של ענין זה ל"וזכרת" הוא, דמכיון שאלי' מוכרה לבשר לישראל את הגאולה (מצד הערבון), הרי במילא מוכרה הוא להזכיר להקב"ה את ברית אבות, בכדי שיוכל לבשר את הגאולה.

ומה שיעקב נטל ממנו ערבון שיבשר את הגאולה ולא שיזכיר להקב"ה ברית אבות, יש לומר, לפי שענינו של אלי' הוא - בשורת הגאולה, ולא הזכרת ברית אבות.

ב) מהו הכוונה במ"ש רש"י "ואם אינו כדאי". דלכאורה, ענין "אינו כדאי" הוא בנוגע הזכות של יעקב ויצחק שאינו דומה זל"ז באיכות (ע"ד השבועה להם – רש"י תשא לב, יג) ופשיטא דבצירופם גדלה הכמות. (וכמשנ"ת בהשיחה, שביעקב לא מצינו ענין המס"נ, וגם ביצחק, המס"נ שלו היתה מצד אברהם כו'), דלכאורה הדי והמדובר כאן הוא בענין זכירת הברית דיעקב ויצחק (ולא בענין הזכות שלהם), וא"כ, מניין שכרת הקב"ה ברית עם יעקב ויצחק שיתן לזרעם את הארץ (וכמו שנאמר בהשיחה: וועלכע קינדער זיי זאלן נאר ניט זיין), הרי כשישראל נמצאים במצב כזה שזכותם של יעקב ויצחק אינו כדאי להם, צריך הוא לקיים את בריתו? עדיפא הול"ל להקשות – מהשבועה (תשא שם).

אחדים רצו לפרש, שכשישראל נמצאים בשפל המצב באופן שזכותן של יעקב ויצחק אינו כדאי להם, אז אין הקב"ה נזכר כביכול על הברית שכרת עמהם. כי אין להם שייכות להברית. (משא"כ בריתו של אברהם, מכיון שמצד המס"נ שלו כדאי זכותו עבור כל ישראל, גם עבור אלו שנמצאים בשפל המצב ביותר, במילא, גם הברית שכרת עם אברהם, שייך הוא לכל ישראל). ואף שזכירת הברית תהי' לא מצד עבודתם של בני"י (גם לא עבודה באופן ד"ותעל שועתם" – א קרעכטש) ורק אלי' יזכיר את הברית, מ"מ, צריך שיהי' לבני"י איזו שייכות להברית. אלא ששייכות זו אינה דבר שיזכיר את הברית (כי אי"ז ענין של עבודה כלל, וגם לא באופן ד"קרעכץ", ורק שייכות בעלמא), שלכן, גם כשהם במצב נעלה שמספיק להם ברית דיעקב, צריך לאלי' אשר הוא דוקה יזכיר את הברית.

אם נכון? וגם אם נכון, חסר ביאור מהו ב' עננים אלו: השייכות דישראל והזכרת אלי'?

ג) בעת החזרה נסתפקו בכוונת פירש"י "נטל כו' ערבון שיבוא ויבשר גאולת בניו". אם פירוש "שיבוא ויבשר כו'" הוא שיעשה פעולות שיגרמו שהקב"ה שיזכיר/תחלה הי' כתוב "שיזכיר הקב"ה", ושינה הסדר כנ"ל]. (ב"מ פה, ב עד"ז) וכמפורש ביודא כנ"ל. (אבל עס ליגט ניט אין דעם ווארט "ויבשר"). או שכוונת "ובמילא יוכל ויבשר" הוא - כפשוטו, יבשר לישראל. והשייכות של ענין זה ל"זכרת" הוא, דמכיון שאלי' מוכרח לבשר לישראל את הגאולה (מצד הערבון), הרי במילא מוכרח הוא להזכיר להקב"ה את ברית אבות, בכדי שיוכל לבשר את הגאולה.

ומה שיעקב נטל ממנו ערבון שיבשר את הגאולה ולא שיזכיר להקב"ה ברית אבות, יש לומר, לפי שענינו של אלי' הוא - בשורת הגאולה, ולא הזכרת ברית אבות.

- ג -

ובמילא לא הי' אפשר שיעקב יטול ממנו ערבון על הזכרת ברית אבות, כי אי"ז מענינו כלל. ורק נטל ממנו ערבון על בשורת הגאולה - ענינו של אלי', ועי"ז יהי' מוכרח במילא להזכיר זכות אבות, כנ"ל.

איך הכוונה בפירוט "ויבשר"?

ב. נחבאר הקיבור של "ולמה לא נאמרה כו'" לדלעיל מיני', כי נאשר ישראל הם בשל המצב ביותר, שאין להם שייכות גלוי' צו אידשקייט, איך מספיק מה שאפרו צבור. כי מכיון שהם מסיחים דעת מכל הענין, הנה גם למעלה ישנו כביכול היסח הדעת. ובמילא אין מועיל מה שאפרו צבור, כי גם ^הקטומצא בקירוב מקום, קשמסיחים דעת ממנו, נופל בו ענין השכחה. (ולכן, בחטא העגל (וכן בתפלת ר"ה ובתפלת ואנחנו לא נדע), גם לעקידת יצחק, צריך זכירה). משא"כ כאן, אשר יצחק הוא "עמו" (עם יעקב), הרי ישנו כבר שייכות גלוי' של בנ"י צו אידשקייט, ואין בהם היסח הדעת, א"צ במילא זכירת ברית יצחק, כי אפרו צבור.

היום נראה שיש צורך להבהיר את המושגים המיושנים הללו.

שאלה: א) הביאור שבהשיחה הוא לכאורה רק בנוגע השייכות של תירוץ רש"י ("אלא אפרו כו'") לדלעיל מיני'. ומלשון רש"י "ולמה (בוא"ו המוסיף) לא נאמרה

כו'" משמע לכאורה שהקושיא למה לא נאמרה כו' מתעוררת דוקא לאחר מה שפירש"י קודם? אולי אפשר לומר שיש צורך להבהיר את המושגים הללו. אולי אפשר לומר שיש צורך להבהיר את המושגים הללו. אולי אפשר לומר שיש צורך להבהיר את המושגים הללו.

ב) מכיון שענין הברית אינו תלוי בעבודתם של ישראל (וכמ"ש בהשיחה שנעתק לעיל, אשר הברית הוא לחת לזרעו יהיו מי ^{אצא} שיהיו), מה מוכיח ענין "עמו" (ברית דיעקב) שאין בישראל היסח הדעת כו'?

באם מ"ש לעיל פתגמא פתגמא פתגמא ע' ב' (אשר הגם שהזכרת הברית בא ע"י אלי' צריך שיהי' איזה שייכות דבנ"י עם הברית) נכון, מובן גם כאן).

הנהגה זו היא שגויה ויש להימנע ממנה.

ג. מדוע בדיבור השני של רש"י שטעלט ער זיך על ההיבוח "וזכרתי את בריתי יעקב" ואינו מוסיף תיבה "וגומר"?

ד. נחבאר הטעם מ"ש רש"י "עמו" (וגם גבי אברהם, שמסיים בו רש"י "שהוא כדאי"), כי מצד תכנית דאברהם ויצחק, יכולים לטעון בני ישמעאל, אצ ובני עשו שגם הם זרעו של אברהם ויצחק. אצ ואף שנאמר ביצחק ולא כל יצחק (רש"י ויצא והעזר כח, טו), הנה או"ה אין יודעים (ואסור להם ללמוד) תושבע"פ. ולכן אברהם ויצחק

הנהגה זו היא שגויה ויש להימנע ממנה.

הנהגה זו היא שגויה ויש להימנע ממנה.

ובמילא לא הי' אפשר שיעקב יטול ממנו ערבון על הזכרת ברית אבות, כי אי"ז מענינו כלל. ורק נטל ממנו ערבון על בשורת הגאולה - ענינו של אלי', ועי"ז יהי' מוכרח במילא להזכיר זכות אבות, כנ"ל.

איך הכוונה בפירוש "ויבשר"?

ב. נתבאר הקישור של "ולמה לא נאמרה כו" דלעיל מיני', כי כאשר ישראל הם בשפל המצב ביותר, שאין להם שייכות גלוי' צו אידישקייטש, אין מספיק מה שאפרו צבור. כי מכיון שהם מסיחים דעת מכל הענין, הנה גם למעלה ישנו כביכול היסח הדעת. ובמילא אין מועיל מה שאפרו צבור, כי גם דבר הנמצא בקירוב מקום, כשמסיחים דעת ממנו, נופל בו ענין השכחה. (ולכן, בחטא העגל (וכן בתפלת ר"ה ובתפלת ואנחנו לא נדע), גם לעקידת יצחק, צריך זכירה). משא"כ כאן, אשר יצחק הוא "עמו" (עם יעקב), הרי ישנו כבר שייכות גלוי' של בני' צו אידישקייט, ואין בהם היסח הדעת, א"צ במילה זכירת ברית יצחק, כי אפרו צבור.

שאלה: א) הביאור שבהשיחה הוא לכאורה רק בנוגע השייכות של תירוץ רש"י ("אלא אפרו כו") לדלעיל מיני' נמצא גם עד"ז בכ"מ. ולרחווא דמילתא י"ל: [ומלשון רש"י "ולמה (בוא"ו המוסיף)] לא נאמרה כו" משמע לכאורה שהקושיא למה לא נאמרה כו' מתעוררת דוקא לאחרי מה שפירש"י קודם? זכירה יל"פ שיש בזה מעלת המוזכר או הפכה. אבל לפמשנ"ת דיצחק גדול מיעקב אבל אברהם גדול ממנו ובשניהם נאמרה זכירה – הרי ממנ"פ קשה ולמה לא כו'.

~~ב) מכיון שענין הברית אינו תלוי בעבודתם של ישראל (וכמ"ש בהשיחה שנעתק לעיל, אשר הברית הוא לתת לזרעו יהיו מי שיהיו), מה מוכיח ענין "עמו" (ברית דיעקב) שאין בישראל היסח הדעת כו'?~~

~~באם מ"ש לעיל ע' ב' (אשר הגם שהזכרת הברית בא ע"י אלי' צריך שיהי' איזה שייכות דבנ"י עם הברית) נכון, מובן גם כאן).~~

ג. מדוע בדיבור השני של רש"י שטעלט ער זיך על התיבות "וזכרתי את בריתי יעקב" ואינו מוסיף תיבת "וגומר"?

ד. נתבאר הטעם מ"ש רש"י "עמו" (וגם גבי אברהם, שמסיים בו רש"י "שהוא כדאי"), כי מצד הברית דאברהם ויצחק, יכולים לטעון בני ישמעאל כמפורש ובפרש"י (וירא כא, י) ובני עשו ולהעיר מפרש"י ויחי (נ, ה) שגם הם זרעו של אברהם ויצחק. ואף שנאמר ביצחק ולא כל יצחק לא לכל מילי (כנראה לא שמו לב כלל לפרשה שלימה) (1) (1) בתורה שיעקב הי' צריך לקנות הבכורה. והזכרתי דרש"י יח, א (2) (2) "וכמובן" הנכתב בפנים הוא היפך פס"ד (שו"ע אדה"ז סתקצ"א סי"ב). (רש"י ויצא כח, טו יל"פ הבטחה כל' רש"י שכן יהי' בפר"מ ולא תנאש [...]), הנה תומי נאמר וגם את בן האמה גו' גרעך הוא ופשיטא – עשו. ועוד או"ה אין יודעים (ואסור להם ללמוד) תושבע"פ. ולכן אברהם ויצחק

- ד -

הם עם יעקב דוקא. וזהו גם הטעם מה שמתחיל וזכרתי את בריתי יעקב ואינו מהחיל עם בריח אברהם - אף שכחפי שמיא גליא שיעקב ויצחק אינם כדאים וצריך לבריה אברהם - כי אלולי הברית דיעקב ישנה טענה לאו"ה.

שאלה: א) מכיון שהאמת הוא אשר הכוונה בהברית שכרת עם אברהם ויצחק הוא לזרע יעקב דוקא, הרי כשנזכר על הבריה, צריך הוא לבאול את ישראל ולחת להם את ארץ כנען, ומה איכפת טענה או"ה? (ובפרט, שלפי המדרש שהובא בפירוש"י (וישלח

לו, ז) (ומכיון שהובא בפירוש"י, הרי א"א זה שייך לפשט) שאמר עשו איך לי חלק כו' במחנה שנחנה לו הארץ? - אמר ר"ז וי"א ה"פ ע"פ ז' וצ"ל (צ"ע ק"ה) וכו' (א) אפילו אם צריך אויס"טענה"ן זיך עם או"ה (וע"ד פירוש"י בראשית א, א), אגא א"מ עדיין:

ט"ו
ט"ז
ט"ח
ט"ט
י'
יא'
יב'
יג'
יד'
ט"ו
ט"ז
ט"ח
ט"ט
י'
יא'
יב'
יג'
יד'

(1) הי' אפשר להשיב להם שהכוונה בהברית דאברהם הוא ביצחק ולא כל יצחק, ומה זה נוגע אגאאא לזכירה ברית דיעקב? אולי הכוונה, כי הענין של "ביצחק ולא כל יצחק" נחפרש בברית יעקב (כדמוכח מפירוש"י ויצא שם) אם נכוון?
(2) משמעות הכתוב "וזכרתי את בריתי יעקב" הוא שזכירת הברית העורר

כביכול אצל הקב"ה ייגאול את ישראל. והרי, מכיון שהאמת הוא אשר הכוונה בהכר"ב דאברהם הוא לזרע יעקב דוקא, הרי בשביל ההתעוררות להגאולה (אצל הקב"ה) מספיק שיזכור על הברית שכרת עם אברהם, והצורך בהברית דיעקב הוא כדי להשיב לאו"ה, ואין צריך על זה לענין "וזכרתי" - זכירה מיוחדת, בכדי לעורר את הגאולה?

(3) הטענה דבני ישמעאל ובני עשו הייתה יכולה להיות גם בכיבוש הנחש. א"פ
ומה זה נוגע ביחוד לענין "וזכרתי" דגאולה ויצאה מהגלות?

ה. נחבאר, אשר אלו שיש להם ענין המס"נ, מספיק להם זכירת ברית דיעקב (וישנם כאלו שגם לזה אין צריכים) וא"צ למצמצם לזכירת הברית דאברהם ויצחק, מכיון שיש להם ענין המס"נ בגלוי. (וכמשנ"ת בשיחות הקודמות (שבהתועדות זו), שענין הזכירה הוא דוקא על דבר שאינו במציאות (שלכך לא נאמרה זכירה ביצחק, כי אפרו צבור כו'). ובמילא, אלו שיש בהם ענין המס"נ בגלוי, גייט אום א לעבעדיקער אברהם ויצחק, וא"צ לזכירה). ואלו שיש בהם מס"נ באופן אז מען דארף זיך שטופן און מעורר זיין על זה, צריכים לברית דיעקב. כי ג"כ המס"נ דיעקב שהייתה מצד

הם עם יעקב דוקא. וזהו גם הטעם מה שמתחיל וזכרתי את בריתי יעקב ואינו מתחיל עם ברית אברהם - אף שכן[ל](ח)פי שמיא גליא שיעקב ויצחק אינם כדאים וצריך לברית אברהם - כי אלולי הברית דיעקב ישנה טענה לאו"ה.

שאלה: א) מכיון שהאמת הוא אשר הכוונה בהברית שכרת עם אברהם ויצחק הוא לזרע יעקב דוקא, הרי כשנזכר על הברית, צריך הוא לגאול את ישראל ולתת להם את ארץ כנען, ומה איכפת טענת או"ה? (ובפרט, שלפי המדרש שהובא בפירש"י (וישלח לו, ז) (ומכיון שהובא בפירש"י, הרי זה שייך לפשוט) אמר עשו אין לי חלק כו' במתנה שנתנה לו הארץ?) – עיין רש"י ויחי הנ"ל ופסוק מפורש (דברים ב, ה) פרש"י מאברהם (ופשיטא שהוא באמצעות יצחק).

ב) אפילו אם צריך אויס'טענה'ען זיך עם או"ה (וע"ד פירש"י בראשית א, א), א"מ עדיין:

(1) ה' אפשר להשיב להם שהכוונה בהברית דאברהם הוא ביצחק ולא כל יצחק, ומה זה נוגע לזכירת ברית דיעקב? אולי הכוונה, כי הענין של "ביצחק ולא כל יצחק" נתפרש בברית יעקב (כדמוכח מפירש"י ויצא שם). אם נכון?

(2) משמעות הכתוב "וזכרתי את בריתי יעקב" הוא שזכירת הברית תעורר כביכול אצל הקב"ה שיגאול את ישראל. והרי, מכיון שהאמת הוא אשר הכוונה בהכר"ב דאברהם הוא לזרע יעקב דוקא, הרי בשביל ההתעוררות להגאולה (אצל הקב"ה) מספיק שיזכור על הברית שכרת עם אברהם, והצורך בהברית דיעקב הוא וגם כפרש"י דג"ז מספיק דק בכדי להשיב לאו"ה, ואין צריך על זה לענין "וזכרתי" - זכירה מיוחדת, בכדי לעורר את הגאולה?

(3) הטענה דבני ישמעאל ובני עשו היתה יכולה להיות גם בכיבוש יהושע. – א"כ בלאה"כ אין לאחרים חלק בזה. ועוד "ל בזה ומה זה נוגע ביחוד לענין "וזכרתי" דגאולה ויציאה מהגלות?

ה. נתבאר, אשר אלו שיש להם ענין המס"נ, מספיק להם זכירת ברית דיעקב (וישנם כאלו שגם לזה אין צריכים) וא"צ לזכירת הברית דאברהם ויצחק, מכיון שיש להם ענין המס"נ בגלוי. (וכמשנ"ת בשיחות הקודמות (שבהתועדות זו), שענין הזכירה הוא דוקא על דבר שאינו במציאות (שלכן לא נאמרה זכירה ביצחק, כי אפרו צבור כו'). ובמילא, אלו שיש בהם ענין במס"נ בגלוי, גייט אום א לעבעדיקער אברהם ויצחק, וא"צ לזכירה). ואלו שיש בהם מס"נ באופן אז מען דארף זיי שטופן און מעורר זיין על זה אף שהם בני אברהם צריכים לברית דיצחק. כי גם המס"נ דיצחק שהיתה שהתחילה מצד

הרי אחריו כן - י"ד
(כ"ב)
י"ג
מ"א

אפרו אשר יצוה ה' עליו

אמירת אברהם כו"ה בדקות דקות דוגמת המס"נ שלהם, ואלו שאין בהם ענין המס"נ כלל, צריכים למצמצם לזכירת ברית דאברהם. שהוא כדאי עבור כל ישראל. שאלה: מדוע אלו שהמס"נ שבהם הוא באופן שצריך לעוררם על זה (שהיא דוגמת המס"נ דיצחק), צריכים לברית דיצחק. דלכאורה, אדרבה: מכיון שהמס"נ שלהם היא דוגמת המס"נ דיצחק, גייס דאך אום א לעבעדיקער יצחק, ולמה צריכים לברית למצמצם (אפרו) של יצחק? (ואף שאפרו של יצחק, אי"ז ענין למצמצם הזכרון, מ"מ, מכיון שגם בהם עצמם ישנו ענין המס"נ דיצחק בגלוי, א"צ לכאורה אנקומען גם לענין אפרו של יצחק?)

ו. נחבאר בענין "צבור ומונח על המזבח" - אף שמצמצם למצמצם שכתוב "ויעלהו לעולה", ובעולה כתיב "והוציא את הדשן גו" (והרי קיים אברהם כל החורה עד שלא ניתנה) - כי הטעם ל"והוציא את הדשן" הוא לפי ש"אין מקום למערכה" (פירש"י צו וד). ובאפרו של יצחק אין שייך טעם זה. וזהו ג"כ מ"ש רש"י (וירא כב, יג)

הרי אחריו כן - י"ד
(כ"ב)
י"ג
מ"א
הרי אחריו כן - י"ד
(כ"ב)
י"ג
מ"א

"שחוט...זרוק...מופשט...נקטר ונעשה דשן", ובזה מסיים ואינו מונה ענין הדשן, כי באפרו של יצחק לא היתה הרמה הו"צ אלא [כתיב שכתב] וכן אין מקום למערכה (א"צ) שאלה: בפירש"י צו שם: ואין זה חובה בכל יום אבל התרומה חובה בכל יום.

ומשמע, שהתרומה אינו שייך לענין "ואין מקום למערכה כו". וא"כ הוצרך להיות באפרו של יצחק הרמת הדשן עכ"פ, ואף שההרמה היא רק קצת מן הדשן, מ"מ, מלשון רש"י "צבור" משמע שכל האפר הוא צבור, וכך ממה שרש"י מסיים בהעבודה ד"נקטר" משמע שלא הי' גם הרמת הדשן?

(א"לי יש לומר, שחובת התרומה היא בכל יום, ולא לאחרי כל עולה. והיינו שגם חובת התרומה (אף שאא"א שטעם מצוה זו אינו מצד שאין מקום למערכה) הוא דוקא כשמקריבים גם ביום הב', הנה אז דוקא צריך בסוף יום הא' להרים את הדשן. משא"כ באילו של יצחק, שהקריבו רק פעם אחת. אבל מהמשך השיחה, לא משמע כן. כי לפי"ז לא הוצרך לתרץ בהשיחה שהטעם ד"והוציא" הוא לפי שאין מקום למערכה, כי (לפי הנ"ל) גם אם הוצאת הדשן היתה חובה בכל יום, אי"ז שייך לאפרו של יצחק?)

אמירת אברהם ב'ה' וכמס"נ אשר יצוה את בני גו' היינו) בדקות דדקות דוגמת המס"נ שלהם. הרי לאחרי כן – יחדיו (כפרש"י וירא כב, ח). ואלו שאין בהם ענין המס"נ כלל, צריכים לזכירת ברית דאברהם. שהוא כדאי עבור כל ישראל.

שאלה: מדוע אלו שהמס"נ שבהם הוא באופן שצריך לעוררם על זה (שהיא דוגמת המס"נ דיצחק), צריכים לברית דיצחק. דלכאורה, אדרבה: מכיון שהמס"נ שלהם היא דוגמת המס"נ דיצחק, גייט דאך אום א לעבעדיקער יצחק, ולמה צריכים לברית (אפרו) של יצחק? (ואף שאפרו של יצחק, אי"ז ענין הזכרון, מ"מ, מכיון שגם בהם עצמם ישנו ענין המס"נ דיצחק בגלוי, א"צ לכאורה אנקומען גם לענין אפרו של יצחק?)

ו. נתבאר בענין "צבור ומונח על המזבח" - אף שכתוב "ויעלהו לעולה", ובעולה כתיב "והוציא את הדשן גו'" (והרי קיים אברהם כל התורה עד שלא ניתנה) - כי הטעם ל"והוציא את הדשן" הוא לפי ש"אין מקום למערכה" (פירש"י צו ו, ד). ובאפרו של יצחק אין שייך טעם זה. וזהו ג"כ מ"ש רש"י (וירא כב, יג) "שחוט..זרוק..מופשט..נקטר ונעשה דשן", ובזה מסיים ואינו מונה ענין הרמה והוצאת הדשן, כי באפרו של יצחק לא היתה הרמה. הוצאה [הרמה שהוא ש"מ?] שימה אצל המזבח – בכלל אין שייך ביצחק, כי אין שם אצל המזבח – כ"א חוץ ופשוט. ויש לקשר זה עם דין במה וכו' – אבל: ואביט ואין איש גו' ושינתם עברה להם וכו']

שאלה: בפירש"י צו שם: ואין זה חובה בכל יום אבל התרומה חובה בכל יום. ומשמע, שהתרומה אינו שייך לענין "ואין מקום למערכה כו'". וא"כ הוצרך להיות באפרו של יצחק הרמת הדשן עכ"פ, ואף שההרמה היא רק קצת מן הדשן, מ"מ, מלשון רש"י "צבור" משמע שכל האפר הוא צבור, וכן ממה שרש"י מסיים בהעבודה ד"נקטר" משמע שלא הי' גם הרמת הדשן?

(אולי יש לומר, שחובת התרומה הוא בכל יום, ולא לאחרי כל עולה. והיינו שגם חובת התרומה (אף שטעם מצוה זו אינו מצד שאין מקום למערכה) הוא דוקא כשמקריבים גם ביום הב', הנה אז דוקא צריך בסוף יום הא' להרים את הדשן. משא"כ באילו של יצחק, שהקריבו רק פעם אחת.

אבל מהמשך השיחה, לא משמע כן. כי לפי"ז לא הוצרך לתרץ בהשיחה שהטעם ד"והוציא" הוא לפי שאין מקום למערכה, כי (לפי הנ"ל) גם אם הוצאת הדשן היתה חובה בכל יום, אי"ז שייך לאפרו של יצחק?)

"מצורף - ליקוט לפ' ויקרא (הליקוט לפ' פקודי נמסור אח"כ)

הערה 30: בד"ה באתי לגני תשי"ב סעיף ה' וז"ל: "ואפילו לפני הוי'. ולכן לא נאמר מי הוא הקורא" כי הוא ממקום עליון ונורא מאד אור א"ס הסובב כל עלמין, אתה קדוש שלמעלה משמך קדוש". ובהערות שם: (כז) ראה זח"א קב, ב. לקו"ת ריש פ' ויקרא.

ועפ"י מ"ש שם כתבנו הערה 30.

אבל לכאורה א"מ: הענין ד"מקום עליון נורא מאד כו", ובחינת "אתה קדוש" שנאמר בלקו"ת שם הוא לענין "שכן עליו הענין" שהי' במשכן, אבל בענין ויקרא אל משה מבואר שם שהוא בחינת "מלאך הברית" (היינו בחינת המלכות כד איהי שליחא מלעילא - שם, א, ד), ואיך שייך לומר על זה שהוא בחינת "אתה קדוש" שלמעלה מהוי'? ובפרט שמבואר שם ובאוה"ת (בהוספות לויקרא) שבחינת "אני הוא הקורא" הוא למטה מבחינת "אני הוא המדבר", והרי גם בידבר נאמר "וידבר הוי"?"

יובן בהקדם דבלקו"ת פי' עפמש"כ בזהר דתרי עננא הוי אבל ביומא () אינו מחלק ביניהם אלא שבסיני הייתה קריאה או שעשה שביל (וכיון שבפשוטו של מקרא: 1) אין לחלק 2) לא כתיב קריאה - פרש"י שעשה שביל).

2) בסיני כתיב ומשה נגש אל הערפל (=בעב הענין) - י"א (הובא בבחי' דרק נגש אבל לא נכנס, אבל במכילתא שם דנכנס ו(אדרבה) לפניו מן הערפל. ועיין בד"ה ומשה נגש - בב' בחי' דחשך ענין וערפל - דהיינו בכתר (וכיון שפשוטו ש"מ ומשה נגש היינו הענין דויבוא בתוך הענין - פרש"י כהמכלתא)

בלקו"ת - בענין א' זעירא - ע"פ כלל הידוע דאתון זעירא במל'. מתאים לכמה מאנד"א(?) בתחלת ויק"ר. למ"ד שם שעז"נ - (ענווה היינו כתר כידוע - עכצ"ל כן גם בפי' א' זעירא (מל' בעלייתה בכתר). וי"ל שזהו היסוד ועפ"י יובן מאמר אדה"ז () דא' זעירא דויקרא למע' מא' רבתי (-בבינה) דאדה"ר (דלא כבלקו"ת כאן). ועפ"י ז' ויקרא - למע' מהוי'.

באם ידפיסו - לעיין מקודם באוה"ת ד"ה ומשה נגש, ס"פ ויקרא, - האין תיווך בין משנ"ת עה"פ ומשה נגש - ודתרי ענני.

ח

[אחר שמח"ת, תשמ"ז]

מס' 106/161
מס' 106/161
מס' 106/161

מס' 106/161
מס' 106/161
מס' 106/161

בס"ד.

בשיחת ליל שמח"ת (לפני הקפות) נחבאר ז' דרגות בשמחה (כנגד ז' ימי הסוכות) ודרגא השמינית (כנגד

שמע"צ ושמו"ת) כנרשם להלן - האם נרשם נכון?

(א) שמחת הנברא מצד עצם התהוותו יש מאין מעצמותו ית' "שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה

עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש כו". שאין לך שמחה

גדולה מזה.

(ב) שמחת הנברא מצד התהוותו בדוגמא שלמעלה - יש הנברא בדוגמא ליש האמיתי. ובכ"ז חו"ל - כל מעשה

בראשית כו' לדעת נבראו לצביונן נבראו, "שאלם אם חפצין להבראות ואמרו הן". כלומר - שעלה בבחירתו

וברצונו ית' לברוא הנברא באופן כזה שיש לו דיעה בבריאתו. ויתירה מזו - בנוגע לאדם, שיש לו כח

בחתירה, בדוגמת כח הבחירה שלמעלה, כמ"ש "הן האדם הי' כאחד ממנו".

וענין זה מביא שמחה נוספת בהנברא - כי אינו מוכרח התהוות באופן כזה שהנברא הוא בדוגמא להבורא,

והי' אפ"ל התהוות הנברא מעצמותו ית' (שאינו לו עילה ח"ו) ליש באופן שיש הנברא הוא בדוגמא ליש האמיתי

(וגם זה חו"ל של שמחה, דרגא הא' בשמחה כנ"ל); אלא כך עלה ברצונו ית' שהנברא הי' בדוגמא להבורא -

וענין זה גורם לשמחה נוספת.

[אחדים תפסו שהענין שיש הנברא הוא בדוגמא ליש האמיתי - נכלל בדרגא הא' בשמחה מצד עצם ההתהוות

היש ע"י עצמותו ית' (שמציאותו מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו

ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה). ואילו החוספה בדרגא

הב' הוא - שגוסף לזה שיש הנברא הוא בדוגמא ליש האמיתי, ים בו גם הענין ד"לדעתן נבראו, וכנוגע

להאדם - כח הבחירה (הן האדם הי' כאחד ממנו). האם נכון?]

(ג) בבריאת הזמן גופא (שהוא מעצמותו ית', ובריאה בדוגמת הבורא) ברא הקב"ה זמן מיוחד בשנה

שענינו הוא שמחה - "זמן שמתנו" (ובנ"י רק מקדשים וקובעים הזמן פרטי לזה). וזה גורם שמחה נוספת, לא

רק מצד עצם התהוות, והתהוות בדוגמא להבורא - אלא כזה גופא גם התהוות זמן מיוחד שמסוגל לענין השמחה.

והנה כל זה הוא שמחת הנברא הכאן מצד עצם בריאתו של הקב"ה (וג' דרגות בזה); בשמחה זו גופא
נבדל הענין מצד עצם התהוות הנברא בדוגמא ליש האמיתי, וכי כן נכלל בדרגא הא' בשמחה מצד עצם ההתהוות

בתוך הבריאה גופא (שמחה הא' הנ"ל) ברא הקב"ה בני ישראל באופן כזה שכל מציאותו הוא לשמש את

קונו, "אני נבראתי לשמש את קוני" ע"י תומ"צ. ובזה נכלל בדרגות (דרגות) בשמחה:

(ד) השמחה מצד עצם הענין שנוברא לשמש את קונו ע"י תומ"צ אפילו קודם (קיום תומ"צ) בפועל (גוסף

להשמחה מצד עצם התהוות מעצמותו ית' לכבודו ית' (כי כל מה שברא בעולמו לא ברא אלא לכבודו). אפילו

לא באופן שכל מציאותו הוא לשמש את קונו ע"י תומ"צ. ויתירה מזו - כל הבריאה הוא בשביל ישראל.

בשיחת ליל שמח"ת (לפני הקפות) נתבאר ז' דרגות בשמחה (כנגד ז' ימי הסוכות) ודרגא השמינית (כנגד שמע"צ ושמח"ת) כנרשם להלן – האם נרשם נכון?

א) שמחת הנברא מצד עצם התהוותו יש מאין מעצמותו ית' "שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש כו". שאין לך שמחה גדולה מזה.

ב) שמחת הנברא מצד התהוותו בדוגמא שלמעלה ובכלל באופן שנברא (כולל ד דלהלן – באם לחלק לפרטים אין לדבר סוף) שיכול להבין חכמתו, לקיים מצוותיו, להשפיע בפועל על אחרים וכו' וכו' – יש הנברא בדוגמא ליש האמיתי, ובלי חז"ל – "כל מעשה בראשית כו' לדעתן נבראו לצביון נבראו", "שאלם אם חפצין להבראות ואמרו הן", כלומר – שעלה בבחירתו וברצונו ית' לברוא הנברא באופן כזה שיש לו דיעה בבריאתו. ויתירה מזו – בנוגע להאדם, שיש לו כח הבחירה, בדוגמא לכח הבחירה שלמעלה, כמ"ש "הן האדם הי' כאחד ממנו".

וענין זה מביא שמחה נוספת בהנברא – כי אינו מוכרח התהוות באופן כזה שהנברא הוא בדוגמא להבורא, והי' אפ"ל התהוות הנברא מעצמותו ית' (שאין לו עילה ח"ו) לא באופן שיש הנברא הוא בדוגמא ליש האמיתי (וגם זה הו"ע של שמחה, דרגא האי' בשמחה כנ"ל); אלא כך עלה ברצונו ית' שהנברא יהי' בדוגמא להבורא – וענין זה גורם לשמחה נוספת".

אחדים תפסו שהענין שיש הנברא הוא בדוגמא !! הרי אפשר אחרת ליש האמיתי – נכלל בדרגא האי' בשמחה מצד עצם ההתהוות היש ע"י עצמותו ית' (ש"מציאותו מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה"י). ואילו ההוספה בדרגא הב' הוא – שנוסף לזה שיש הנברא הוא בדוגמא ליש האמיתי, יש בו גם הענין ד"לדעתן נבראו", ובנוגע להאדם – כח הבחירה (הן האדם הי' כאחד ממנו). האם נכון?

ג) בבריאת הזמן גופא (שהוא מעצמותו ית', ובריאה בדוגמת הבורא) ברא הקב"ה זמן מיוחד בשנה שענינו הוא שמחה – "זמן שמחתנו" (ובנ"י רק מקדשים וקובעים הזמן פרטי לזה). וזה גורם שמחה נוספת, לא רק מצד עצם התהוות, והתהוות בדוגמא להבורא – אלא בזה גופא גם התהוות זמן מיוחד שמסוגל לענין השמחה. והנה כל זה הוא שמחת הנברא הבאה מצד עצם בריאתו של הקב"ה (וגי' דרגות בזה): בשמחה זו גופא ניתוסף עוד והנה האדם נברא כאחד ממנו בבחירה חפשית בתכלית – ולכן הבפועל דהאדם – ה"ז ענין בפ"ע לגמרני, כולל שמחותיו נקודה יסודית – ונשמטה לגמרני!! ד' דרגות של שמחה הבאה ע"י עבודת האדם:

בתוך הבריאה גופא (שמחה האי' הנ"ל) ברא הקב"ה בני ישראל באופן כזה שכל מציאותו הוא לשמש את קונו, "אני נבראתי לשמש את קוני" ע"י תומ"צ. אבל ובחירת בחיים ובזה ב' פרטים (דרגות) בשמחה:

ד) השמחה מצד עצם העניין שנברא לשמש את קונו הוא עיי תומ"צ אפילו קודם השימוש (קיום תומ"צ) בפועל (נוסף להשמחה (דרגא האי הניל) מצד עצם התהוותו מעצמותו ית' לכבודו ית' (כי כל מה שברה בעולמו לא ברא אלא לכבודו), אפילו לא באופן שכל מציאותו הוא לשמש את קונו עיי תומ"צ). ויתירה מזו כל הבריאה הוא בשביל ישראל.

- 1 -

ה) השמחה (לא רק מצד בריאתו לשמש את קונו, אלא) בעצם השימוש לקונו עיי תומ"צ (ג'יג'י).

ו) דרגות אלו בשמחה (ד' וז'') לא נתפרט בפירוט בהשיתה. האם נכון הוא, האם נכון גם ההפך? ביניהם: שמחה מצד עצם בריאתו / באופן שייכול לשמש את קונו (אפילו קודם השימוש בפועל): ושמחה בעצם השימוש? (ה' ג'יג'י)

ז) נוסף לזה (להשמחה הבאה על השימוש בתומ"צ) ישנה עוד דרגא בשמחה בתומ"צ ע"פ הציווי בתורה "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". כלומר, שומחה לא רק מצד הרגשתו שזכה לשמש את קונו עיי תומ"צ, אלא מצד הציווי בתורה - לעבוד את ה' מתוך שמחה.

ח) בתומ"צ גופא (שנאמר בו הציווי "עבדה את ה' א בשמחה גו") ישנם מצוות שתכונתן שמחה, כמו יק (אמצע) וזמן שמחתנו) ובוה ניתוספה, שמחה יתירה, נוסף להשמחה בכללות א"י. (ה' ג'יג'י)

הוספה בשמחה זו (שמחה במצוה שתכונתה ע"פ טבע היא שמחה) לגבי דרגא הג' (בריאת זמן שמחתנו) - הוא, לא רק השמחה על זה שהקב"ה ברא דבר בעולם שתכונתו שמחה (דרגא הג'), אלא שמחה בזה שעבודת האדם (בתומ"צ) הוא בדבר זה שתכונתו שמחה (שזה מוסיף שמחה בעבודת ה').

וכן נקרא עליו כפא - על דרגות אלו של שמחה
 וכן נקרא עליו כפא - על דרגות אלו של שמחה
 על דרגות אלו של שמחה

הד) השמחה (לא רק מצד בריאתנו לשמש את קונו, אלא) בעצם מהשימוש לקונו ע"י תומ"צ בפועל.

[ב' דרגות אלו בשמחה (ד' וה') לא נתפרט בפירוש בהשיחה. האם נכון הוא, ואם נכון גם ההפרש ביניהם: שמחה מצד עצם בריאתנו מלמעלה באופן שיכול לשמש את קונו (אפילו קודם השימוש בפועל); ושמחה בעצם השימוש? פעולתנו

זה) נוסף לזה (להשמחה הבאה על השימוש בתומ"צ) ישנה עוד דרגא - השמחה בתומ"צ - בכללות - האדם בשמחה - ע"פ הציווי בתורה "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". כלומר שמחה לא רק מצד הרגשתנו שזוכה לשמש בפועל את קונו ע"י תומ"צ, אלא מצד הציווי בתורה - לעבוד את ה' מתוך בשמחה.

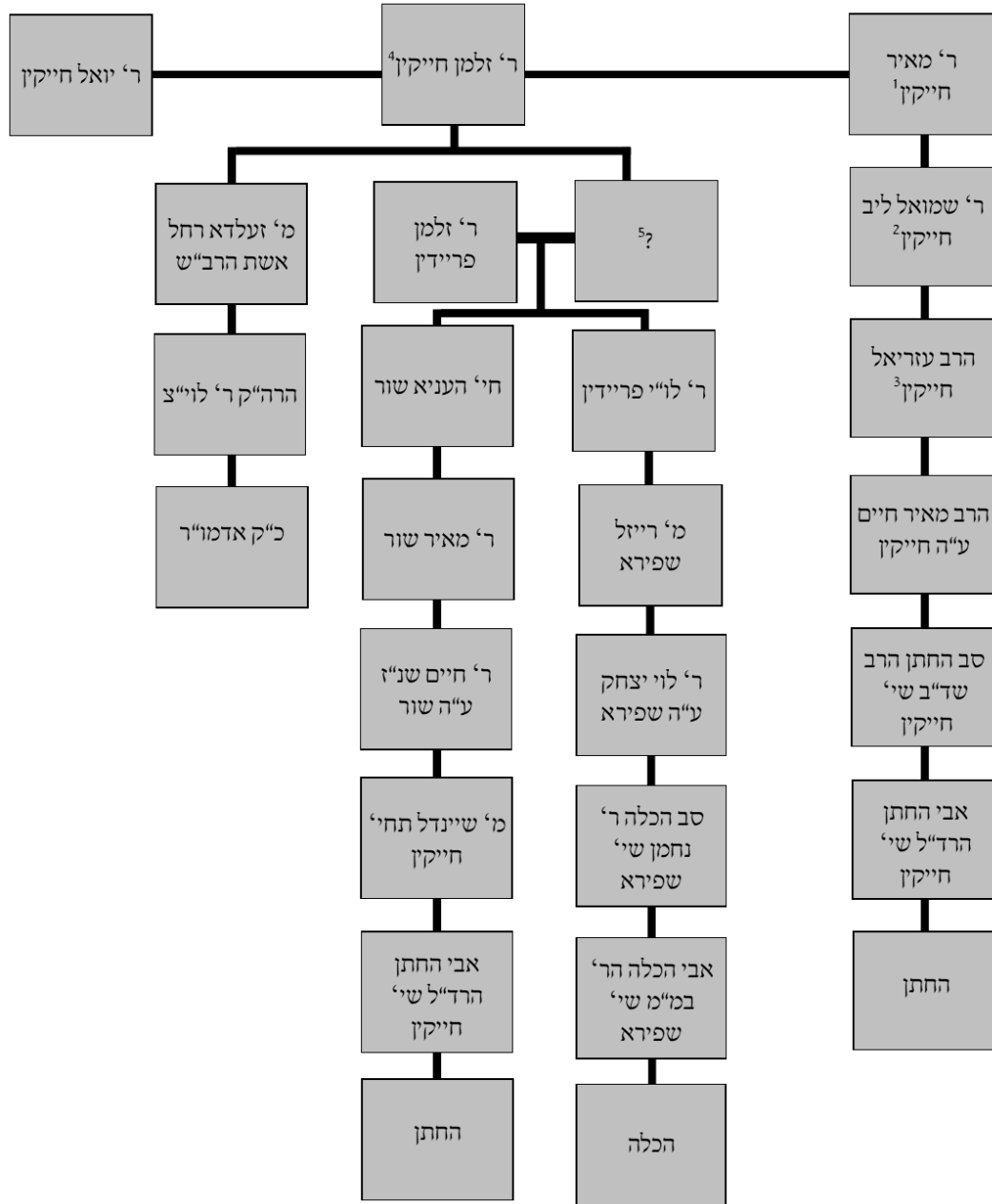
זו) בתומ"צ בהצווי גופא שנאמר בו תחילה היי כתוב "בתומ"צ גופא (שנאמר בו הצווי", ושינה הסדר כבפנים) "עבדת את ה"א בשמחה גו"י" ישנם מצוות פרטיות שתוכנן שתוכן המצוה שמחה כמו יך מועדים לשמחה ודי"ט ובוה נתוספה לשמחה יתירה (זמן שמחתנו) תחילה היי כתוב כמו יין ויו"ט (זמן שמחתנו) ובוה ניתוספה שמחה יתירה", ושינה כבפנים] נוסף להשמחה בכללות תומ"צ המועדים.

והוספה בשמחה זו (שמחה במצוה שתכונתה ע"פ טבע היא שמחה) לגבי דרגא הג' (בריאת זמן שמחתנו) - הוא, לא רק השמחה על זה שהקב"ה ברא דבר בעולם שתכונתו שמחה (דרגא הג'), אלא שמחה בזה שעבודת האדם (בתומ"צ) הוא בדבר זה שתכונתו שמחה (שזה מוסיף שמחה בעבודת ה').

וע"פ המבואר בכ"מ - י"ל כמפורש בהתועדות דשמיני עצרת מוסיפה שמחה ה' [?] דשמחה קליטא וכו'

משפחות החתן והכלה

עפ"י המובא בשיחת ש"פ וארא מבה"ח שבט תשנ"ב, שבשמחת נישואין... באים ומשתתפים הוריהם וזקניהם... גם אלו שנמצאים בעולם האמת, מצו"ב היחס וקשר המשפחתי של החתן והכלה, והקשר למשפחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו.

- (1) מחמת רוב השנים וצוק העתים ועוד, חסרים פרטים ביחס משפחת החתן ונכתב עפ"י המסורה של הסבא רחש"ז ע"ה שור.
- (2) אין לנו ידיעה ברורה בהקשר, ואם הי' בנו או נכדו של ר' מאיר.
- (3) כשרב"ש - זקנו של כ"ק אדמו"ר הי' מסובב (מפי זקנו של החתן הרשד"ב שי' חייקין) כשד"ר בגלילות שם גר הר' עזריאל, הי'
- (4) ע"פ המסורה של סב החתן הרחש"ז שור היו לר' זלמן עוד 2 בנות, א' מהם מ' צבי' אמו של הרמ"מ דובראווסקי
- (5) לא ידוע לנו שמה של בת זו - אשת ר"ז פריידין

לזכות

החתן הרה"ת מנחם מענדל

והכלה מרת גנעשא שיחיו

חייקין

לרגל נישואיהם ביום ג' שבט

תשפ"ג – שנת הקהל